

Доверие към
неверен човек в
усилно време е
като счупен зъб
и изкълчен крак
Притчи 25:19

ДОВЕРИЕТО

Нашият народ е разбрал колко е важно доверието, което има един човек пред хората, с които живее. Това свое разбиране той го изразява в своята поговорка: „Ако загубиш пари малко губиш, ако загубиш време, губиш много, но ако загубиш доверие, губиш всичко.” Така народът ни показва своето правилно виждане за ценностите в живота, за разлика от нашите съвременници, които поставят парите на първо място и заради тях пренебрегват всичко друго.

Но мъдростта на народа ни разкрива скъпата истина. Когато човек загуби пари, той се ощетява материално и бързо или по-бавно може да възстанови загубеното и това е една малка загуба. Когато загубим време, ние губим много, защото никой не може да ни върне времето, което сме пропилили. Никой не може да ни върне възможностите, които сме пропилили, и това ще бъде голяма загуба за нас. Но ако загубим доверието на хората около нас, ние ще загубим всичко. Ще се обезличим пред тях. Ще загубим своето достойнство, ще загубим и тяхното уважение. Те вече няма да ни се доверяват .в нищо. И ще започнат да ни се подиграват.

Но какво става в нашата страна?

Ние сме заобиколени от хора, които ни мамат със своите обещания. Затрупват ни с лъжи, без да се срамуват и изразяват недоволство, че проявяваме съмнение в техните обещания. Упорито те продължават да ни лъжат и упорито ни убеждават, че ние трябва да им вярваме.

Изпаднали в тежка икономическа, морална и духовна криза, изпълнени със страх и несигурност за бъдещето, загрижени за спокойствието и бъдещето на децата си, ние лесно се поддаваме на техните обещания.

Един идва с обещанието да спре разрухата и да спаси България, а в действителност доведе България до дъното на всяка криза.

Идва друг с обещанието, че ще изведе България от кризата, в която е доведена и народът ни ще заживее по-спокойно, а в действителност осигурява спокойно разграбване на държавата и ограбване на народа.

Вервайте ми, братя, се обърна един към нас и ни обеща за 800 дни да премахне всички нередности в България и да я превърне в „нормална” държава. За по-малко от 800 дни той успя да оправи своето положение, а положението на народа стана по-тежко.

Уморени по единично да обещават, те започнаха да се съюзяват помежду си, за да бъдат по-сигурни в своето управление и по-убедителни в своите обещания, та дано народът и тоя път да им повярва. Една тройна коалиция е по-добро прикритие и дава по-голяма сигурност и защита.

Те не лъжат, а обещават. Те не крадат, но дават възможност на своите хора свободно и спокойно да присвояват това, което им харесва. Дали за това ще се използват имоти, земеделски или горски терени, държавни поръчки или европейски фондове, всеки си избира. Има кой да го покрива, а има и кой да узакони всичко, всяко тяхно престъпно деяние.

Досега няма нито един, който е бил във властта и е бъркал в меда, да е обвинен в злоупотреби и да е осъден. Тези, които се изявяват като опозиция в парламента, сякаш негодуват, че са лишени от „привилегията”, която имат управляващите да се обогатяват лично.

Всички тези хора са загубили доверие пред своите сънародници, но те не се срамуват от този факт, защото отдавна са загубили страха от Бога. Те отново ще разчитат на наивността и доверчивостта на българина, който не е разбрал, че когато човек няма страх от Бога, той няма нито страх, нито срам от хората. Каквото и обществено положение да заема, такъв човек ще мисли не как да помогне на своя народ, а как да облагодетелства себе

си.

За да не станем жертва на хора, които ни дават лъжливи обещания, Библията ни предупреждава: „Не уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма помощ. Когато излиза духът му, той се връща в земята, в този същи ден загиват намеренията му.” (Пс. 46:3-4). Ако ние се надяваме само на човеци и от тях очакваме да ни помогнат, винаги ще се разочароваме. Дори и най-добрият ни приятел ще ни каже: „Опитах всичко, но повече от това не мога да направя. Съжалявам много.”

Бог е неограничен в Своите възможности И е готов да ни помогне. Той иска ние да Го потърсим, приемем и да живеем според Неговата воля. Да възложим на Него своите грижи. Тогава ще живеем в Неговия мир и утеха. Изборът е наш. Каквото изберем, това ще получим. Каквото си надробим, това ще ядем.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

КОГАТО НАРОДЪТ Е БЕЗБОЖЕН:

Правителствата са безпомощни,
Съдилищата – беззаконни,
Лъжите – безконечни,
Дълговете – безгранични,
Обсъжданията - безпредметни,
Съветите – безмозъчни
Политиците – безскрупулни,
Младите – безхарактерни,
Църквите – безсилни,
Хората – безпокойни,
Порядките – безнравствени,
Модата – безсрамна,
Престъпността - безмерна,
Конгресите – безрезултатни,
Перспективите – безнадеждни...

Плакат, прочетен в една католическа австрийска болница

АВТОБУСЪТ И ДЪРЖАВАТА

България отново е потънала в траур. Черният креп отново покри Родината ни. Трагедията се разиграла на 28 май- четвъртък в 8.30 ч. сутринта до църквата „Свети Спас” в местността „Бакаджиците” край град Ямбол. Група пенсионери от дом за стари хора в Ямбол решили да вземат участие в традиционен събор на християнския празник „Възнесение Господне” (Спасов ден). Това е денят, в който Христос се възнесе

на небето на четиридесетия ден след своето възкресение от мъртвите. Слизайки от върха надолу спирачките отказват, автобусът не може да спре, преразва хора по пътя и катастрофира. Жертвите са 16 души. Дано всички пострадали се възстановят

Тези и много повече факти са добре известни на всички. Но какви са поуците? Или е само повод за големи дискусии без никакви дела.

Доказателство за това е катастрофата преди две години и половина при град Бяла, която взе 22 жертви. Резултатът – нещо започнато, всичко несвършено. И сега управляващите

започнаха да говорят за грешки в документациите, пътната обстановка, дупки, липса на сигурност по пътищата. Говори се за неща, които са язва на нашето общество и са добре познати на всички. Не се откриват сега. Реално погледнато, сегашното правителство прилича на този стар, износен, негоден автобус. Ако беше бракуван навреме, нямаше да се стигне до тази катастрофа. Изводът е, че ако нашето общество не бракува сегашните управници, ще го очакват нови и различни катастрофи.

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

„Вие сте солта на земята”.

Защо Христос ни оприличава на сол? Какви са основните свойства на солта?

Солта придава вкус на всяко ястие. Чрез нашия начин на живот, показвайки смисъла на живота Христос, ние придаваме смисъл на живота и надежда за тези, които още не са познали Христос. Правим живота вкусен, т.е. смислен. Ето защо в Марко 9: 49,50 Исус дава примера с осолената жертва. Едно от условията в Старият завет беше жертвата да ни примирява с Бога. Когато сме носители на мир, ние показваме, че се отличаваме от хората от света по мира и любовта, които излъчваме от себе си.

Солта има и консервиращи свойства. След като сме почистили даден продукт, било той животински или растителен, ние го осоляваме с цел да може да издържи по-дълго време. Това се е практикувало, когато не е имало фризери. Но и днес, ако сме прибрали в камерата месо, което не е осолено, след неговото размразяване то ще има лек неприятен дъх. И защо? Защото солта помага да бъдат отделени и токсините.

Ние като църква правим ли живота приятен, радостен, осмислен и пълен с надежда? Помагаме ли да бъде премахната отровата на покварата? С нашата проповед ние като църква спираме разлагащата сила на греха в този свят. Както солта предпазва от гниене, така ние като църква предпазваме този свят от аморалност и всякакви пороци.

Солта има и дезинфекциращ ефект и спира кръвотечението при нараняване.

Спомням си, че когато бях малко дете и съм се порязвал, моята баба ме караше да поръсвам порязаното място със сол. Щипенето беше ужасно, но раната спираше да кърви на секундата. Така и ние с евангелската вест да лекуваме раните и язвите на обществото. Може да е болезнено. Да, винаги боли, когато казваме истината и изобличаваме света за грях, но когато от отсрещната страна ни отговорят с покаяние, то раната от обще-

Имайте сол

Матей 5:13 / Колосяни 4:6

ството неминуемо изчезва. И точно от това се нуждае нашето общество днес, силно и изобличително благовестие. Призивът към нас днес е да хвърлим сол във всички язви на обществото. Проституция, корупция, наркобизнес, окултизъм, порнография и липса на грижа за сирачето и вдовицата. Не е ли позорно, че една светска телевизионна журналистка предприе кампания за подобряването условията на един дом за сираци (имам предвид дома в Моголино), а ние като църква бездействаме?! Запомнете добре! Социалните грижи в света съществуват благодарение на църквата. Църквата не е само Христова невеста, но тя е и майка на сирачето, вдовицата, изоставените възрастни и всички отритнати от обществото. Точно на такива хора Христос е защитник.

Но солта има и друга интересна функция. Когато на някои места през зимата има поледица, върху заледените места ние хвърляме сол. Солта разтапя леда и няма опасност от падане и счупване на ръце и крака. Ние като сол в този свят показваме Христовата любов, която смекчава и размразява най-студеното и закоравяло в грях сърце и го предпазва от страдания. Ето защо мирът и любовта са оприличени на солта в Евангелието от Марко.

Пазете се от обезсоляване!

Това е призивът на Исус към нас. Ако сме слаби и живеем в нечистота, то хората с основание ще ни тъпчат и ще ни подиграват като лицемери и сектанти и ще бъдем без позиция в обществото. В Лука Исус добавя, че дори и торта би имала някакво полезно действие за растенията, а обезсолилата се сол не става за нищо. Следователно слабата църква в обществото ще е напълно ненужна и незабелязана от никого. Затова нека днес в светлината на тази притча ние да се огледаме и да разберем как стоим? Дали сме сол или сме обезсолили? Забележете, че при Марко Христос казва това веднага след поучението за съблазните. Като църква да се пазим да не бъдем съблазън на света, това е още един важен момент от поучението “Сол в света”. В Лука Христос го казва веднага, след поучението за себеотрицанието. Не можем да бъдем истинска сол - силна църква, ако не сме жертвоготовни. Солта трябва да се разтопи, за да осоли.

Апостол Павел също има да ни каже нещо интересно по този въпрос. В Колосяни 4:6 той ни съветва:

“Това, което говорите, да бъде винаги с благодат, подправено със сол, за да знаете как трябва да отговаряте на всекиго.”

Нашето говорене да бъде подправено със сол. Винаги да говорим с чистота. Да, ние сме сол в света дори тогава, когато говорим. Да говорим, с благ тон, избягвайки всячески всички мръсотии, които светът говори. Да пазим нашия морал дори и в говорене. Да говорим с премерени думи и винаги да искаме мъдрост от Бога, когато трябва да отговорим на всекиго. За това нашите думи освен с благодат да бъдат подправени и със сила и авторитет, дори и със строгост, но винаги със сол.

Да бъдем сол на земята.

Атанас ТИХЧЕВ

ЗАЩО ДОЙДЕ ХРИСТОС?

18. Христос дойде за съд на този свят *Йоан 9:39*

Христос каза тези думи след изцелението на слепородения човек. Добре е да се прочете цялата глава, за да видим колко усилия употребяваха книжниците и фарисеите да омаловажат това Негово чудо. Казваха, че Христос не е от Бога, понеже не празнува съботата, че той е грешник, че не знаят откъде е и не го приемат за Месия и Божий син. А този изцелен слепороден човек веднага изповяда вярата си, че Христос е Божий син и Му се поклони.

Затова Христос каза: „За съд дойдох аз на този свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят”.

Тези думи на нашия Господ не са в противоречие с Неговото твърдение в Йоан

12:47 „...не дойдох да съдя света, а да спася света”. Със своето твърдение: „За съд дойдох на този свят”, Христос подчертава, че човеците оправдават или осъждат себе си чрез своето отношение към Него. Който види в Исус Божия Син и Го приеме за свой Господ и Спасител, получава оправдание и вечен живот. А този, който не иска да Го признае за Божий Син, той заслепява очите си, отхвърля Го и обрича себе си на погибел. Някои от фарисеите, които не приемаха, че Исус е Божият Син, като чува тези думи на Исус, разбраха, че те се отнасят за тях, и казаха: „Да не сме и ние слепи”. Така те сами осъдиха себе си.

Христос не дойде като съдия на този свят. Той дойде да вземе греха на света върху Себе Си и да бъде Спасител на света. Той застава като водоразделна линия в света.

Тези, които Го приемат, получават спасение и вечен живот. Тези, които Го отхвърлят, остават осъдени и отиват в погибел. „Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, но светът да бъде спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син” (Йоан 3:17-18).

Такъв човек е заслепен от сатана, бога на този свят, за да не го озари светлината на благовестието за славата на Христос (II Кор.4:4). Той не може да види в Исус Христос Спасителя на своята душа. Не може и да повярва в Него. Той остава погинал в греховете си. Не защото Христос не е умрял и за него, но защото не Го е приел за свой Спасител, понеже сатана е заслепил очите му.

БИБЛЕЙСКО ИЗУЧАВАНЕ

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ

8. ДУХОВНО ИЗРАСТВАНЕ

Много пъти, когато Бог се бави да ни даде нещо, което искаме, това е за наше духовно израстване.

Чакането работи за нас. Научаваме се на постоянство, на търпение, на упование, на доверие в Бога.

Докато Анна чакаше Бог да ѝ даде дете, Бог работеше в сърцето ѝ и тя израсна до състояние да може да посвети сина си Самуил на Бога.

Когато детето на Давид от Уриевата жена се разболя, Давид пости и се моли. Седем дена не вкуси хляб, но Бог не чу молитвата

му. Детето умря. Тези седем дена бяха духовна школа за Давид. Той бе в непрекъсната връзка с Бога. През това време Бог работеше в неговото съкрушено сърце, като не само го изобличи, но Давид научи много уроци. Той научи колко лошо нещо е грехът, че носи тежки последици, че всеки грях се заплаща, осезателно усети каква болка носи грехът. През тези седем дена Давид израсна духовно. Когато научи за смъртта на детето, вместо да плаче и упреква Бога, Давид се изми, преоблече се и първото нещо, което направи, бе да отиде в Божиия дом, за да се поклони на Бога. Давид нямаше да забрави тези уроци. Наученото бе за цял живот. Знаем как до края на живота си с колко любов и простителност се отнасяше към потомците на врага си Саул,

който искаше да го убие, но и към всеки член на негово семейство.

Когато ние сме в тежко положение и Бог не чува молитвите ни, тогава преглеждаме себе си, правим равностметка на живота си. Правим преценка: “Къде сбърках, в какво съгреших?”

Питаме се: „Какво иска Бог да ми каже? На какво иска да ме научи? Какво да поправя или какво ново нещо иска да приема?”

Това е време на лична среща с Бога. Специално време между нас и Бога. Споделям това от личен опит.

Аз израствах най-много духовно, когато Бог не чуваше, когато Бог се бавеше да отговори на молитвите ми. Тогава имах най-тясната връзка и искрена връзка с Бога. Тогава се научих да приемам трудните, неприятните неща и да казвам “ДА” на Бога.

НАШ ЖИВОТ

ПОСЕЩЕНИЕ В СЕЛО ЕЛЕШНИЦА

През настоящата 2009 година ръководството на ЕСЦ Пловдив взе решение да провежда срещи с някои далечния малки и позабравени църкви. Като първа проява от този род бе посещението на църквата в с. Елешница. На 20 април тази година, група от членове на църквата в осем часа сутринта поехме към набелязаната цел. Когато автобусът пое на път, с кратка молитва измолихме от Бога благослоение над пътя ни. Наистина Бог ни дари с хубаво, слънчево и топло време. След три часов преход през красиви местности, пристигнахме в селото. Понеже беше втория ден на Великден, хората си бяха в селото. Нашата група бе обградена от любопитни погледи - нали сме чужденци! Въпреки това навсякъде се разнасяше тържественото възклицание – Христос Възкръсна, Наистина възкръсна! Скоро се озовахме до желязната порта с кръст над нея и църковната сграда. Отвори ни една съседка, която беше поела ангажимента, ако случайно домакините още не са дошли. Спонтанно се запознахме със съседите на църквата, които с топло гостоприемство ни поздравяваха с Христос

възкръсна и на всички ни подадоха по едно писано яйце. Скоро пристигнаха и домакините – пет сестри.

Заедно проведехме кратко богослужение с песни и разменихме мисли относно живота на църквите в Пловдив и Елешница.

След службата седнахме на трапезата за обяд, който Пловдивчани бяха донесли. Така прекарахме във вълнуващо общение около два часа и половина и трябваше да си тръгнем изпратени от благословията и благодарностите на любезните ни домакини.

Когато вече пътувахме към Пловдив и коментирахме преживяното, прониза ни болезнената мисъл – Какво ще стане когато тези пет възрастни сестри бъдат отзовани при Бога? Ще има ли кой да поеме светилника от техните изнемощели ръце? Ще продължи ли да свети светлината на евангелската истина или угасвайки живота на тези сестри, ще угасне и свещицата, която все още блещука. Молим се Бог със своята сила и благоволение да намери работници за да продължат евангелското дело в село Елешница. Всичко е в Божиите ръце, а на нас се налага да се молим и да работим на Божиата нива. Историята на тази малочислена църква ни насърчава.

Първи приели евангелската истина Иван Бояджиев, Костадин Бояджиев, Тодор Политов, Георги Семерджиев, Атанас Пра-

матаров, Маруша Политова и поп Григор. Пред 1885 година се основава евангелско общество, което започнало да се събира редовно. Било закупено място и с помощта на братята била построена двуетажна сграда – горният етаж за богослуженията, а долният – за училището. Хората били призовавани за службите с дървено клепало. Към обществото се прибавили новоповярвалите Благо Фръндев, Атанас Фръндев, Иван Чорбаджийски, Атанас Тихов и други. Църквата се посещавала от различни пастири. Дала е и пастирите Кръстю Иванов Бояджиев и Кръстю Тихов.

През времето на комунистическото управление според новия план на селото църквата е съборена. Въпреки събраните материали и изработен проект, бе забранен нов строеж. В края на 1970 г. бе отворена църквата в с. Баня. Две сестри от Елешница – Дидка Костадинова Андасарова и Радка Иванова Макреева в дъжд и сняг започнаха да посещават църквата в Баня, а в края на 1993 г. започнаха събрания в Елешница. По късно се сдобиха и със своя сграда.

Бог се грижи за своята църква, но очаква да Му предадем сърцата си.

*с. Елешница- гр. Пловдив
Тома КАПАРОВ*

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

Това, което споделях, правеше голямо впечатление на всички и въпросите, които тези млади хора отправяха към мене, бяха смислени и задълбочени.

- Простил ли съм на тези, които са ми причинявали зло?

- Как съм се чувствал, когато съм излязъл от затвора?

- Как те да се подготвят за такива изпитания?

Зарадвах се много на тези сериозни въпроси, зададени от млади хора. Те показваха тяхното отношение към живота и тяхната отговорност като християни в един свят, който може да бъде враждебен към тяхната вяръност на Исус.

Припомних им думите на нашия Господ – „Обичайте неприятелите си, молете се за тези, които ви нанасят вреда, правете добро на тези, които ви мразят”. Ако ние не правим това, нанасяме вреда на себе си. Ако в сърцето си таим омраза към някого, това не наврежда на този, когото ние мразим, а на нас. Губим своя мир и спокойствие. Нямаме радостта на спасението. А този, когото ние мразим, си живее спокойно и не се интере-

сува от нашите чувства на омраза към него. Но ако той разбере, че ние го обичаме, че се молим за него, че сме готови да му помогнем, тогава може Бог да го съкруши.

Не бих могъл да изразя с думи какво изпитах, когато вратата на затвора се затвори зад гърба ми и аз се видях свободен. Както едно музикално произведение не може да се опише, а трябва да се чуе, така думите са слаби да изразят чувствата ни. Все пак мога да кажа, че бях радостен, бях щастлив. Изпитвах радост, че Бог ми бе помогнал да устоя и да не направя компромис. Изпитвах гордост, че Бог тържествуваше над своите врагове, че те не можеха да се подиграват над

Продължава на 4 стр.

Неговата църква, че тя е слаба и безсилна. Не трябва да забравяме, че ние участваме в една духовна борба, както пише апостол Павел на ефесяните (6:10-20).

Как да се подготвим за тази борба?

Благодаря ви за този въпрос. Той показва, че вие съзнавате своето място и отговорността да се подвизаваме в доброто войнстване на вярата, както пише апостол Павел на младия Тимотей.

Ще споделя как Бог подготви мен за изпитанията.

Най-напред аз благодаря на Бога за примера на моя баща. Той живееше с вяра, която не правеше компромиси и с доверие в Бога, което не допускаше съмнение в Божиата грижа. Той ми помогна да изучавам Божието слово и да отбелязвам всички места, с които Бог ме

предупреждава какво ме очаква в този свят. Това ми помогна да не се учудвам, да не се изненадвам от изпитанията, от гоненията, от страданията, от скърбите, от омразата, с които този свят, който лежи в лукавия, се отнася към тези, които живеят по Бога.

„Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно” (I Петр. 4:12). „Не се чудете, братя, ако светът ви мрази” (I Йоан 3:13).

„Ако светът ви мрази, знайте, че Мене е намразил преди вас”... „Ако Мене гониха, и вас ще гонят” (Йоан 15:18, 20), казва Христос.

„Всички, които искат да живеят благочестиво, ще бъдат гонени” е съветът на апостол Павел към младия Тимотей (II Тим. 3:12)

Тези и още много други стихове в Божието

слово ми помогнаха да не се учудвам, да не се изненадвам от изпитанията, от гоненията, от страданията, от скърбите, от омразата, с които този свят, който лежи в лукавия, се отнася към всички, които живеят по Бога. Те укрепиха и надежда за блаженството, което очаква във вечността мен и всички, които останат верни. „Сегашните временни страдания не могат да се сравнят със славата, която ще ни се открие” (Рим. 8:18).

Всички тези стихове на Божието слово ще ви подготвят и укрепват, за да устоите в младежките изкушения и при всички изпитанията във вашия житейски път.

Всички чувствахме Божиата благодат.

ЗА ВАС ЖЕНИ

ДУХОВНО ПЛАГИАТСТВО

Кражбата е нещо лошо. В Десетте Божии заповеди е записано: „Не кради”

Какво значи кражба?

Кражба значи да присвоиш нещо чуждо. Значи да вземеш нещо, което не ти принадлежи.

Обикновено, когато говорим за кражба, имаме предвид присвояване на нещо материално. Пророк Малахия (3:8-9) казва, че ние крадем Бога, когато не отделяме десятък. Но има и друг вид кражби – нематериални.

Когато някой изобрети нещо, а друг присвои изобретението, това също е кражба. За да се защитят изобретателите от такъв вид кражба, има патент – право над това изобретение, и никой не може да го ползва без разрешението на изобретателя. В изкуството, когато композираш музика, нарисуваш картина, напишеш разказ, стихотворение или книга, никой няма право да заимства.

В научния свят използването без разрешение на чужди мисли, чужди идеи, чужди открития се нарича плагиатство. За да се защитят авторите от този вид кражби, е въведен „копи райт” – авторско право. Това е документ, че ти си открил, написал или че дадена идея е твоя. Ако някой иска да я използва, той трябва да вземе от тебе разрешение, но трябва да каже, че ти си авторът.

Божие слово ни казва, че като Божии последователки ние трябва да правим всичко за Божия слава.

Какво е Божия слава?

Божията слава е проявата на личността Му в нейното съвършенство, изявено в цялото творение. Това е Неговата несравнима любов, безкрайна милост, неразбираема

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

благодат. Славата Му се вижда в Неговата справедливост, мъдрост и сила. В Неговата святост.

Да славим Бога означава, че ние имаме голямата привилегия да изявим същността на Бога. Да покажем какъв е Бог в действителност на този свят, който не познава Бога.

Исус каза: „Нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Мат. 5:16).

Когато в името на Исус показваме милост към тези, които не я заслужават, благодат – към тези, които се нуждаят от нея, прошка към тези, които ни обиждат. Когато живеем според Божиата воля, ние по един славен начин изявяваме качествата, характера, същността на Бога.

Много хора не знаят Божието слово. Не познават Бога. Днес са разпространени много погрешни схващания за Бога. С живота си ние сме длъжни да им покажем какво е Той в действителност.

Как? Като приличаме все повече и повече на Него в мисли, чувства и действия и така ние представяме истинския Божий образ. Но ако пропуснем да кажем на Кого дължим това, ние си присвояваме Неговата слава. Тогава всъщност ставаме духовни крадци, духовни плагиати.

Мойсей, най-смиреният човек, само веднъж не прослави Бога и това му костваше обетованата земя. Четиридесет години понесе несгодите на пустинята, капризите и роптанията на народа. Но само на Мери-ва не въздаде слава на Бога и Бог го наказва строго. Бог ни е създал с цел да Го прославяме. Това е нашето предназначение. „Ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим” (Ефес. 2:10). Когато изпълняваме задълженията си, ние нямаме заслуга. Това е наш дълг.

Луната свети, но тя няма собствена светлина, а отразява слънчевата светлина. Това сме ние. Ако излъчваме някаква доброта, тя се

дължи на Божието присъствие и действието на Святия Дух у нас. Нека не си присвояваме нищо, защото заслугата е на Бога, а Бог казва: „Няма да дам славата си на никого”.

Апостол Павел понесе гонения, бой, затвор, като разнасяше благовестието, но той винаги подчертаваше, че е само слуга – „...не аз, но Божиата благодат, която беше с мене” (15:10). Затова резултатът беше „...като чува, прославиха Бога” (Деян. 21:20).

Когато апостолите Петър и Йоан изцериха куция човек пред храма, те казаха много ясно, че не със свои сили са направили това чудо (Деян. 3:12).

Когато на остров Патмос Йоан падна да се поклони на ангела, той му каза: „Аз съм съслужител на теб и на братята ти...поклони се на Бога” (Отк.22:8-9).

Бог ни е поставил в този свят, за да го изявим чрез живота си. Когато другите харесат нещо у нас, трябва да им кажем, че това дължим на Бога. Не направим ли това, ние отнемаме от Божиата слава за себе си и ставаме плагиати.

Силите, здравето, материалните блага, дарбите, способностите, всичко, което имаме в този свят, е дар от Бога. За всичко това Бог има патент и копи райт. Затова трябва да ги използваме не само по Неговата воля и за Неговата слава, но винаги с благодарност да подчертаваме, че Бог ни ги е дал. Ако не правим това, ние ставаме духовни плагиати.

Исус е пример на това как за всичко благодареше на Отца Си и подчертаваше, че е послушен във всичко и върши всичко, за да

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826